

רְפִי נְחִין | נְחִין מְאֻמָּן

טוב להגיד ולשיר

נְחִין נְחִין נְחִין מְאֻמָּן

לזכות לכל הישועות

וישא יעקב רגליו וילך ארצה בני קדם. וירא והנה באר בשדה

וכו' והאבן גדלה על פי הבאר וכו' (בראשית כט, א-ב)

וישא יעקב רגליו - היינו שיעקב נשא את רגליו שהוא בחינת מדרגה התחתונה, ועלה למדרגה הגבוהה בכל פעם. כי על ידי שעמד בנסיון כל כך ולא הניח ליפול עצמו בכל מה שעבר עליו, עד שזכה להשיג השגה שהקליפות והדמיונות מתפשטין בכל דרגא ודרגא וכו', ושהכנתם על ידי התגלות הגוונים וכו', שזהו בחינת כל השגת החלום שראה אז מראה הסלם וכו' ושה' יתברך ניצב עליו לשמרו בכל דרגא ודרגא וכו', אז 'וישא יעקב רגליו', שזכה לנשא ולהגביה תמיד בחינת רגליו, היינו מדרגות התחתונות, ועלה בכל פעם למדרגה עליונה, כי מדרגה התחתונה נגד הגבוה ממנה היא בחינת רגליו כידוע.

ואז וילך ארצה בני קדם, שהלך להודיע עניין זה לכל החפצים לשוב לה' יתברך, כדי שיתחזקו בכל פעם ולא יפלו לעולם. וזהו ארצה בני קדם, 'בני קדם' הם בחינת נפשות הגבוהות בשורשן שנפלו למה שנפלו, לבחינת ארציות וגשמיות. כי הם נקראין בני קדם מכמה טעמים, כי הם בשורשן נקראין בני אל חי, בחינת בנים אתם לה' אלקיכם, וזהו בחינת 'בני קדם', כי ה' יתברך קדמון לכל, כמו שכתוב: מענה אלהי קדם, וכמו שפירש רש"י שם. גם התורה נקראת 'קדם', כי אורייתא קדמה לעולם, כמו שכתוב (משלי ח, כג): מראש מקדמי ארץ, היינו שאלו הנפשות הם בחינת בני ה' יתברך, בני תורה. גם נפשותם בעצמם נקראים 'קדם', כי נפשות ישראל קדמו לעולם, כי ישראל עלו במחשבה תחילה. כי באמת ישראל ואורייתא וקדשא בריך הוא כולא חד. גם 'קדם' מרמז שאלו הנפשות אינם מהדורות הללו כלל, רק מבחינת שנים קדמוניות (כאשר הבנתי משיחתו הקדושה), היינו שאלו הנפשות יקרות וגבוהות בשורשן מאד, אך נפלו לארציות וגשמיות, וצריכין להשיבם לשורשם. וגם בשביל זה נקראים 'בני קדם', בחינת: השיבו ה' אלקיך ונשובה חדש ימינו כקדם, כי תשובה קדמה לעולם. היינו שיעקב שהוא הצדיק הגדול האמת, על ידי שכבר נשא והגביה כל המדרגות התחתונות, הלך ארצה בני קדם להחזירם בתשובה.

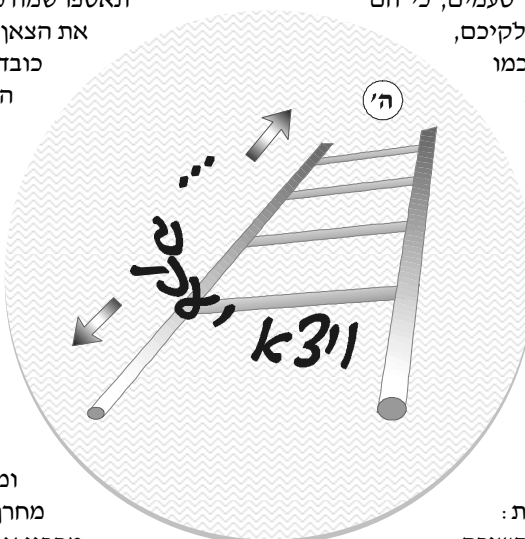
וירא והנה באר בשדה וכו' והאבן גדלה על פי הבאר, שראה אבן גדולה על הבאר מים חיים שהוא הדעת והשכל האמת הנקרא 'באר מים חיים', כי נמשך מהמעין היוצא מבית ה', שמנח עליו אבן גדולה שהוא בחינת הכח המדמה שנקרא לב האבן כמו שכתוב בתורה הנ"ל על בטל השמיר וכו', עין שם (לקוטי מוהר"ן א', סימן כ"ה).

וזהו (בראשית כט, ב): והנה שלשה עדרי צאן רבצים עליה. שלשה עדרי צאן הם בחינת שלש מדרגות שיש בישראל, שהם: גדולים וקטנים ובינוניים, והם שלש מדרגות, כנגד שלש בחינות שיש בשכל, שהם: שכל בכח, ושכל בפעל, ושכל הנקנה. כי יש ששברו קצת לב האבן שהוא המדמה ועלו אל השכל, אבל השכל עדין בכח, וזהו בחינת הקטנים במעלה שלא הגיעו רק להשכל בכח ואינם מוציאים אותו אל הפעל, וגם זהו מחמת לב האבן שלא שברו אותו לגמרי. ויש שכבר הוציאו השכל מכח אל הפעל, אבל עדין לא באו לשכל הנקנה, וגם זהו מחמת האבן הנ"ל, והם בחינת בינוניים. ויש שהגיעו גם לשכל הנקנה, אבל עדין מנח האבן גדולה לפנייהם על הבאר בכל דרגא ודרגא שצריכין לעלות אליה. כי בכל דרגא ודרגא יש שם דמיונות אלו שהם בחינת האבן גדולה שעל פי הבאר שהוא בחינת השכל היוצא מהמעין היוצא מבית ה' כנ"ל.

וזהו (בראשית כט, ב): כי מן הבאר ההיא ישקו העדרים והאבן גדלה על פי הבאר, שכל עדרי צאן קדשים שהם נפשות ישראל המתקרבים לגדולים

ומנהיגים של הדור שהם נקראים רועים, שכלם משקים אותם הרועים מהבאר ההיא הנמשך מהמעין הנ"ל היוצא מבית קדשי קדשים, היינו מהשכל של הצדיק הגדול שהוא בחינת יעקב, שהוא כבר הגיע עד תכלית מדרגה העליונה, כי כבר פגע במקום וכו' שהוא מקום נקדת האבן שתי-ה שהוא מקום קדשי קדשים שמשם שורש המעיין יוצא, שורש לכל השכליות שמשגיגין כל הרועים שהם המנהיגים, להשקות את הצאן שהם הנפשות שתחתם. כי מזה המעיין היוצא מבית ה', מבית קדשי קדשים, מתפשטים ונמשכים ממנו כמה בארות ונחלים מעינות ותהומות יוצאים בבקעה ובהר, ובכל מקום שחופרין, יכולין למצא בארות ומעינות. כמו שבגשמיות בכל מקום שחופרין מוצאין מים, כך יכולים לחפר ולמצא בארות ומעינות של מימי הדעת בכל מקום ובכל דרגא, רק שצריכין לחפר ולבקש הרבה. ועל פי רב כבר הבאר חפור ומוכן לשאב ממנו, אבל אבן גדולה על פי הבאר, שהם כלל כל המניעות והתאוות והבלבולים וכו' שנמשכין מלב האבן, מכח המדמה וכו'.

ונאספו שמה כל העדרים וגללו את האבן מעל פי הבאר והשקו את הצאן והשיבו את האבן על פי הבאר למקמה, שמחמת כובד האבן גדולה, צריכין להתאסף כלם יחד, וגוללין האבן רק לפי שעה להשקות את הצאן, ואחר כך משיבין האבן למקומה, זה בחינת שאין הנפשות המתקרבין יכולין לקבל שכל ודעת כי אם בעת שהם אצל הרועים והמנהיגים, ואחר כך כששבים לביתם אין להם שום שכל ועצה איך להתחזק בעבודת ה', כי כבר השיבו את האבן על פי הבאר למקומה. וזהו (בראשית כט, ד): ויאמר להם יעקב אחי מאין אתם, ויאמרו מחרן אנחנו, ששאל אותם: 'אחי' — הלא אתם אחי בשורש נפשותיכם, כי אתם נמשכים ממקום גבוה מאד, אך עתה 'מאין אתם' — להיכן נשלכתם ומאין באתם עתה, והשיבו 'מחרן אנחנו', שאנו מחרן, בחינת חרון אף, שהוא היצר הרע שיניקתו מחרון אף ודינים שהתגבר עלינו והתגרה בנו מאד.

סיפור (כוכבי אור – אותות ומופתים, יב) ... אמר המעתיק: שמעתי מאנשי שלומנו באריכות גדול (אך אספר בקצור), כי זה הרי מאיר היה דר במעדועדובקא והיה עשיר גדול מאד, שהיו אוכלים אצלו בכלי כסף ורוחצים בכלי זהב ולא היה לו בנים. ופעם אחת התאכסן אצלו הרבי מרדכי מטשערנאביל ז"ל ובניו, ובקשה אשת הרי' מאיר הנ"ל ממנו שיהיה לה בנים, ויאמר לה עוד את רוצה בנים, דייך שאני ובני מתאכסנים אצלך!! ופעם אחת נסעה אל רבינו ז"ל ברעש והתעוררות בעיני בנים, ורבינו ז"ל סבב את עצמו בבית מקיר אל קיר, ופניו היה אש לוהט ממש. וכמעט שהיה לה חרטה על מה שהטריחה את רבינו ז"ל כל כך. אחר כך אמר לה רבינו ז"ל שיהיה לה בן אבל תפסיד העשירות. ויהיה לה עניות כל כך עד שלא יהיה להילד רק טלית קטן אחד, וכשיכבסו אותו לא יהיה לו אחר ללבוש, ויצטרך להמתין עד שיתייבש. והסכימה גם לזה, ויאמר לה שמהצורך לשאל גם את בעלה אם יסכים, וגם הוא הסכים, ונולד להם בן.

ואחר איזו שנים כשנצרך רבינו ז"ל לנסע למעדודובקא, נסע דרך קרומענשטוק לעשות החתנה של שרה'יקי עם הרב ר' יצחק אייזיק בן הרב ר' ליב מדובראוונא, לא נכנס לביתם רק נכנס להבית-הכנסת וראה את הילד של ר' מאיר הנ"ל ובחן אותו בלמודו, ואמר: אהה הפסד גדול וכו'! ונסע לדרכו והילד בא לביתו וסיפר לאמו הנ"ל והיו לה יסורים גדולים. ולעת ערב

בקשו העלון שלכם בכתובת SHABAT.BRESLEV@gmail.com

נפטר הילד, ואמו סגרה את עצמה בחדר מיוחד ולא רצתה להתנחם ולדבר עם שום אדם. וכשחזר רבינו ז"ל למעדודובקא נכנס להתאכסן אצלם. ותכף יצאה מהחדר ואמר רבינו ז"ל שהוא נוטל ממנה השבעה ימי אבלות כי החתונה תהיה אצלה והיא תהיה ממתנת. וכן קימה ועשתה כל צרכי החתונה כמו אחד הגבירים הגדולים, והלבישה את הכלה ונסעו למול החתן. ותעש החתן מאהל ובפרט

החתונה ברב פאר ויפי, והיא היתה מלבשת בעדי זהב כמו ממתנת ונתנה דרשה גישאנק [דורון דרשה] מנורת זהב גדולה. ואחר כך קראה רבינו ז"ל ואמר לה שתלד בן ותקרא שמו נחמן: ואני שמי נחמן בן פיגא והוא גם כן (כך שמה היה פיגא). וכמו שאני חידוש בדבר שלי, כך הוא יהיה חידוש בדבר שלו ובלבד שתקיים אלו התנאים שהיא לא תניק אותו רק מינקת. וגם המינקת תניק רק בימי טהר ושהיא לא תראה את הילד כלל בימי טמאתה. וכן היה שילדה בן אבל לא קיימה, כי היה חולה והלכה לראות אותו בימי טמאתה, וגם המינקת הניקה אותו בימי טמאתה. ונסעה לאדמו"ר זצ"ל לשאל אם תתן אותו למינקת אחרת. ואמר עכשיו לא אכפת עוד כלל כיון שכבר לא קיימו. ולא יהיה עוד חידוש כנ"ל וכך הוה.

שיחות

(מר' ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)

... גם רבי ישראל קרדונר הדפיס והיה יפי כזה הדפוס של רבי ישראל, כריכה כזה ונייר כזה לא רואים יפי כזה. אני הלכתי לחנות והיה לי איזה גרושים, איזה פרוטות, נתתי למוכר. ברוך ה' שלמתי לו והוא נתן לי את הספר 'לקוטי תפלות', ואמר: "מתי שיהיה לך הכסף - תביא", ככה היה, הוא נתן לי.

איד ה' יתברך ריחם עלי ואני מצאתי ספר כזה מהדפוס של רבי ישראל, יפי כזה וכריכה כזה... והמוכר נתן לי, הוא הבין שאני צריך מאד את זה הספר והיה לו מלחמה חזקה בלב, אם הוא מוכר לי את הספר - אין אחר. הוא היה יכול להרוויח הרבה כי לא היה להשיג, אז לא הדפיסו, כלם ידעו שלא מדפיסים ספרי ברסלב כי לא קונים. 'לקוטי תפלות', מי יגיד 'לקוטי תפלות'!

גם-כן היה לי 'לקוטי תפלות' מכמה דפוסים מחוץ לארץ, היה כל-כך יפי הדפוס. יפי כזה, חן כזה, התעוררות כזה ...

היה לי כמה ספרים, שניים או שלושה ספרים, אבל אני קניתי ונתתי ולא נשאר לי אחד. נתתי מתנה לאנשי שלומנו, לבר-מצוה, לחתן ולעוד ארועים. נתתי מתנות ואני נשארתי בלי. אני אהבתי את אנשי שלומנו, "מה, יש לו בר-מצוה ואני לא אתן לו מתנה?" כסף אין לי, אז לקחתי ספר 'לקוטי תפלות', ונתתי אותו...

ישנו מעיין אחד, מעיין כל-כך מותק, אני הייתי שמה עם רבי ישראל, והמים כל-כך טובים, המים הם כמו מים מגן-עדן. וגם הוא נותן פירות כאלו כל-כך טעימים שאין בעולם כל-כך טובים ומתוקים כאלה, יש להם כל הטעמים שבעולם. ואני הלכתי שמה, ואחר-כך עברתי בוואדי עמוד ונאבד ממני הספר 'משיבת נפש'. בוואדי עמוד - שמה יש הרבה מעיינות. הצער שלי... אי אפשר לתאר, אם נאבד אין לקנות, לא מדפיסים, נעלם לי הספר איפה שיש מעיינות ומים. על-כל-פנים אני בכיתי כל-כך לפני ה' יתברך, וה' יתברך עזר לי שמצאתי אותו במים. הספר היה על איזה אבן והיה מים. אני כבר נתיאשתי... וה' יתברך עזר לי שמצאתי אותו. אוי מי יכול לספר, מי יכול לתאר השמחה שלי כשאני זכיתי למצוא את הספר 'משיבת נפש'...

בזמן שהייתי בן-ישיבה אני היה לי חבר שלקח את כל הספרים שלי, ספרי רבינו ורבי נתן - 'לקוטי הלכות' ועוד ספרים, ונתן אותם באיזה תיבה, והיה חלון גבוה מאד על-יד הגג למעלה למעלה, והוא נתן בחלון הזה את התיבה עם הספרים. ואני היה לי צער גדול, אני לא ידעתי איפה הספרים, אני רק ידעתי שאין לי. וה' יתברך ריחם עלי שהוא גילה לי שהוא עשה ככה, והוא לקח סלם גדול והוריד את הספרים ונתן לי את התיבה עם הספרים בחזרה, והוא ביקש סליחה שהוא עשה זאת וציער אותי.

הוא לא היה צריך לעשות את זה כי היה לי צער גדול, אני צריך בכל יום ספרי רבינו. הוא ראה בעיניו שאני הייתי יחיד נגד כל הישיבה ואני הייתי חזק מאד והוא אהב אותי מאד. היינו כלם חברים, אבל הם היו מתנגדים על ברסלב, אבל אף-על-פי כן היה בינינו ידידות ואהבה. אבל אנחנו צריכים לשמר הזמן מאד!

חשוב כל רגע לא לאבד, לא לילך לאבוד אף רגע, רק תמיד להיות שקוע במוח, בהלב, בהדבורים שאנחנו צריכים להם כמו הנשימה, כל דבור. אנחנו

כך..."

לא יודעים, אין לנו שום השגה מה שה' יתברך נותן לנו. אנחנו צריכים לשמר כל רגע, כל יום וכל רגע להיות דבוק בה' יתברך ובהצדיק. אנחנו צריכים להתפלל הרבה יותר. יותר ויותר במסירת נפש!

לעבד ה' יתברך ולהתפלל בדמעות בכל לב, בכל כח: "רחם עלי, רחם עלי, יש 'לקוטי תפלות' כזה בעולם, מה יהיה ממני, מדוע אני רחוק כל-

וגם-כן אנחנו לא שומרים את הזמן, לא שומרים התורה, זה העיקר בשביל שאנחנו רחוקים מרבינו. בשביל שאנחנו לא מחשיבים, אנחנו לא מכניסים בלבנו את כל הדבורים של ה'לקוטי מוהר"ן וה'לקוטי הלכות' וכל שאר הדבורים הקדושים של רבינו. אם היינו זוכים לזה היינו צדיקים קדושים והיינו לומדים הרבה גמרא והיינו מבינים, היה מאיר בנו הגמרא, מה שיש. לא כמו של עכשיו, לא יודעים כלום, לא יודעים גמרא. הם חושבים שהם גאונים והם אומרים חס-ושלום על ברסלב כל מיני דברים. נו, נו, יבוא הזמן...

ברוך ה' שאנחנו יושבים בעולם הזה ומדברים דבורים כאלה שכל העולם רחוקים מזה לגמרי. אבל יבוא הזמן שכל העולם ידעו מזה ויספרו וידברו מזה. יהיה ישיבות הרבה שילמדו לא בשביל כבוד, רק בשביל ה' יתברך וכבוד ה', "מי זה מלך הכבוד? ה' צבאות - הוא מלך הכבוד!" יהיה ישיבות רק לימוד ספרי רבינו!

יש 'לקוטי מוהר"ן', ברוך ה' אשרינו! יש 'לקוטי תפלות' - אשרינו! ויש 'שיחות הר"ן' ויש 'לקוטי עצות' - אשרינו! הכל - אשרינו! רבינו הקדוש השאיר הכל, מבחנתנו זה גם-כן נסים. נסים גדולים מה שיש לנו עדיין ... (ההמשך יבוא)

עצות ותפילות

(אכילה)

לפעמים על ידי המאכלים שאוכלים נתקלקל החלום, בבחינת חלום על-ידי שד, חס ושלום, ויכולים לבוא על-ידי-זה לטמאת קרי, חס ושלום. והתיקון לזה הוא שמחה, להתחזק להיות בשמחה תמיד (לקוטי עצות - אכילה, אות טו).

... ותזכנו לאכל בקדשה ובטהרה גדולה, ונאכל לבד לקיום גופנו ונמעט תאוות טבענו. ונזכה להסתפק במעט אכילה, ונהיה נכללים בכלל הצדיקים האוכלים לשבע נפשם הקדושה לבד, כמו שכתוב: צדיק אכל לשבע נפשו. ותעזרנו שתהיה אכילתנו בקדשה גדולה כל כך, עד שנוזכה להשביע בצחצחות נפשנו להתענג על ה', לשבוע ולהתענג באורות הצחצחות העליונות, ונזכה לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו. ויקים בנו מקרא שכתוב: ונחך ה' תמיד והשביע בצחצחות נפשך. עד שנוזכה לצחצח נפשנו ורוחנו ונשמותנו תמיד בשבע-הצחצחות העליונות, ועל-ידי-זה ימשך עלינו תמיד תבונות והשגות חדשות, עד אשר יהיה לנו כח לחתור ולשאב ולדלות מים עמוקים שמהם גדלה האמונה הקדושה, שהם עצות טובות ושלמות. ונזכה לגלות ולהאיר עלינו ועל כל ישראל עצות טובות, עצות עמוקות, עצות נפלאות, פלאי פלאות, הנמשכין מעמקי עמקים, עצות שלמות ונכונות אמיתיות ישרות וברורות, עצות קדושות שאי אפשר להפרן ולסותרן בשום אופן בעולם, באופן שנוזכה לעורר ולגדל על ידם האמונה הקדושה.

ובכן תזכנו ברחמיך הרבים, ותעזרנו ותושיענו שיהיו כל המאכלים ומשקאות שלנו מאכלים מבררים צחים וזכים בלי שום סיג ופסולת כלל, ולא יתערב באכילתנו שום תערובות מאחיות השדים כלל. ותתן לנו כח ועז ותעצומות לחזק את המלאך, ותעזר לנו שנוזכה להיות בשמחה תמיד, ונתגבר ונתאמץ בכל עז וכח וגבורה להיות אך שמח תמיד. ותהיה אכילתנו בשמחה גדולה ובקדשה ובטהרה גדולה, ויקים בנו מקרא שכתוב: לך אכל בשמחה את לחמך ושתה בלב-טוב יינך כי כבר רצה האלקים את מעשיך. עד שנוזכה על-ידי השמחה והחזרה לחזק את המלאך, ויתחזקו המלאכים הקדושים בכח גדול על-ידי תקף שמחתנו, וימשיכו לנו שפע טובה ופרנסה טובה, מאכל ומשקה מבררים בלי שום אחיות סטרא אחרא כלל, ולא יתנו להסטרא אחרא והשדים לינק מהשפע הנמשכת לנו כלל, ולא תתעבב השפע אצלם כלל רק דרך מעבר לבד, ולא יינקו מהשפע רק כדי חיותם בצמצום גדול.

ותמשיך ברחמיך כל השפע לעמך ישראל הקדוש, ולא ישלטו בה ידי זרים. ונזכה להיות בשמחה תמיד, ובשמחתנו לא יתערב זר. ותעזרנו בכל עת להתחזק תמיד בשמחה וחדוה גדולה, עד שנוזכה על-ידי השמחה להנצל מטמאת קרי חס ושלום, הבאה על-ידי עצבות ומרה שחורה חס ושלום ... (לקוטי תפילות ב' - תפילה ה')

12 אפריל